

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 032129 23 Кж
Бањалука, 04.12.2025. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

Врховни суд Републике Српске у Посебном вијећу за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала, састављеном од судија, Обрена Бужанина, као предсједника вијећа, др Владимира Симовића и др Вељка Икановића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Ање Давидовић, у кривичном предмету против оптужених П. Т. и В. Р. због кривичног дјела примање мита из члана 319. став 1. Кривичног законика Републике Српске у вези са чланом 37. истог законика, одлучујући о жалбама Републичког јавног тужилаштва, Посебно одјељење за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала, Бања Лука и браниоца оптуженог П. Т., адвоката Милета Антонића из Бањалуке, изјављеним на пресуду Окружног суда у Бањој Луци - Посебно одјељење за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала број 11 0 К 032129 23 К од 25.09.2023. године, у сједници вијећа одржаној дана 04.12.2025. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбијају се као неосноване жалбе Републичког јавног тужилаштва, Посебно одјељење за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала, Бања Лука и браниоца оптуженог П. Т. и потврђује пресуда Окружног суда у Бањој Луци, Посебно одјељење за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала број 11 0 К 032129 23 К од 25.09.2023. године.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Бањој Луци - Посебно одјељење за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала број 11 0 К 032129 23 К од 25.09.2023. године, под тачком 1. оптужени П. Т. је за кривично дјело примања мита из члана 319. став 1. Кривичног законика Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 64/17, 15/21, 89/21 и 73/23 у даљем тексту: КЗ РС) оглашен кривим и осуђен на казну затвора у трајању од 1 (једне) године, у коју се урачунава вријеме проведено у притвору почев од 04.07.2022. до 04.08.2022. године, те је од њега одузета имовинска корист прибављена извршењем кривичног дјела у износу од 300,00 КМ, који новчани износ се, након правоснажности пресуде, има вратити оштећеном Ј. Н. Т. А. Ф., а на основу одредбе члана 99. став 1. Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 53/12, 91/17,

66/18 и 15/21, у даљем тексту: ЗКП РС) у вези са чланом 96. став 2. тачка е) истог закона, оптужени је обавезан да надокнади трошкове у укупном износу од 94,60 КМ као и паушалну накнаду у износу од 300,00 КМ, у року од петнаест дана од дана правоснажности пресуде, под пријетњом принудног извршења, а под тачком 2. пресуде оптужени В. Р. је на основу члана 298. тачка в) ЗКП РС ослобођен од оптужбе да је починио кривично дјело примања мита из члана 319. став 1. увези са чланом 37. КЗ РС. На основу одредбе члана 100. ЗКП РС у односу на оптуженог В. Р., трошкови кривичног поступка из члана 96. став 2. тачка а) до ђ) истог закона, као и нужни издаци оптуженог и нужни издаци и награда његовог браниоца су пали на терет буџетских средстава.

Против те пресуде, жалбу је благовремено изјавила републички јавни тужилац др Драгица Глушац и то, у односу на оптуженог П. Т., због одлуке о кривичним санкцијама и због одлуке о мјери безбједности, а у односу на оптуженог В. Р. због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде Кривичног законика, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да овај суд жалбу уважи, побијану пресуду преиначи тако да оптуженом П. Т. изрекне казну затвора у дужем трајању, новчану казну као споредну казну и предложену мјеру безбједности забрана вршења позива, дјелатности и дужности, а оптуженог В. Р. огласи кривим за кривично дјело примања мита из члана 319. став 1. КЗ РС у вези са чланом 37. истог законика, изрекне му казну затвора, у границама прописане казне за то кривично дјело, новчану казну као споредну казну и предложену мјеру безбједности забране вршења позива, дјелатности и дужности или да првостепену пресуду укине, у дијелу који се односи на овог оптуженог и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

У одговору на жалбу, бранилац оптужених адвокат Миле Антонић из Бањалуке је предложио да се жалба републичког јавног тужиоца одбије као неоснована.

Бранилац оптуженог П. Т., адвокат Миле Антонић је, такође, изјавио жалбу због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде Кривичног законика, погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања и због одлуке о кривичним санкцијама, с приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда преиначи тако да се тај оптужени ослободи од оптужбе.

У одговору на жалбу, републички јавни тужилац др Драгица Глушац је предложила да се жалба браниоца оптуженог П. Т. одбије као неоснована.

Размотривши списе, побијану пресуду, изјављене жалбе и одговоре на жалбе, одлучено је, сходно одредби члана 320. ЗКП РС, као у изреци ове пресуде из слjedeћих разлога:

Без основа су приговори обје жалбе у односу на битне повреде одредаба кривичног поступка, како републичког јавног тужиоца у односу на оптуженог В. Р., тако и браниоца оптуженог П. Т. у дијелу који се односи на овог оптуженог. Наиме, жалба републичког јавног тужиоца указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС наводима да су разлози за доношење ослобађајуће пресуде у односу В. Р. потпуно нејасни и противрјечни, јер суд, иако утврђује да је В. Р. извршио заустављање возила оштећеног и да је код њега пронађена и одузета новчаница у апоену од 50,00 КМ, у коначници закључује да оптужени В. Р. није учествовао у извршењу предметног кривичног дјела као саизвршилац, иако је, како жалба тврди, јасно да су заједно дјеловали и допринијели извршењу овог кривичног дјела. Међутим, такви

наводи не могу се прихватити као основани јер радња заустављања возила оштећеног критичног дана 03.07.2022. године, сама за себе, као службена радња на коју је оптужени био овлашћен као полицијски службеник приликом вршења редовних послова не указује да је иста извршена у намјери извршења кривичног дјела из члана 319. став 1. КЗ РС, нити да је дијелио заједничку свијест и вољу са оптуженим В. Р., нити да му је уопште било познато да ће оптужени В. Р. извршити радње које му се стављају на терет, због чега су супротни жалбени наводи неосновани. Чињеница да је од оптуженог В. Р. одузета новчаница од 50,00 КМ, у околностима у којима није утврђено одакле потиче та новчаница, те да ли је исту добио од оптуженог П. Т. и из којих разлога, не утиче на другачију одлуку суда.

Без основа су наводи жалбе браниоца оптуженог П. Т. којим се оспорава утврђено вријеме извршења кривичног дјела у изреци пресуде („око 21,00 час“), као и овлаштење првостепеног суда да мијења идентитет оптужнице у том дијелу (у оптужници: „око 20,45 часова“), чиме би био повријеђен објективни идентитет оптужбе и пресуде и тиме почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка и) ЗКП РС, у вези са чланом 294. став 1. истог закона. Чињеничним измјенама у изреци пресуде којим се вријеме извршења кривичног дјела прилагођава чињеничном стању утврђеном на главном претресу и описују инкриминисане радње оптуженог П. Т., а усљед околности да је оптужени В. Р. ослобођен, те да су њихове радње биле описане у множини, као да су заједно извршили кривично дјело, није повријеђен принцип који захтјева везаност објективног идентитета између оптужбе и пресуде, а који је садржан у одредби члана 294. став 1. ЗКП РС, јер није измијењена нека одлучна чињеница, која би мијењала суштину инкриминације и измјене су у оквиру истог критичног догађаја и истог генусног дјела.

Без основа су и наводи жалбе истог браниоца да је препознавање оптужених од оштећених извршено супротно члану 150. став 3. ЗКП РС, јер оштећени нису претходно ближе описали оптужене, тј. нису навели ниједну карактеристичну особност по којој се особа која се препознаје разликује од других особа, те да су једино оптужени од свих лица били без комплетне униформе, јер нису имали опасач и службени пиштољ, због чега их је било лако препознати као извршиоце дјела. Наиме, исказ Ј. Н. Т. А. Ф. је провјерен правилно извршеном радњом препознавања оптуженог П. Т., у складу са чланом 150. став 3. ЗКП РС, као и исказ свједока К. А. С. А. Б., који је, такође, у складу са наведеном законском одредбом препознао оба оптужена, а након што су их претходно описали, а затим препознали међу пет показаних лица, што јасно произлази из записника о препознавању лица – Ј. Н. Т. А. Ф. и оба записника о препознавању лица – К. А. С. А. Б., сви сачињени од МУПРС - ПУ Источно Сарајево - Сектор криминалистичке полиције- Одјељење за организовани криминалитет и дроге и сви исти број 16-03/1/2-ЕПР-31/22 и датум (04.07.2022. године), као и фотодокументације, МУПРС- ПУ Источно Сарајево- Сектор криминалистичке полиције- Одјељење криминалистичке технике и ПДЗ, бројеви књиге увиђаја 266/22, 268/22 и 269/22, сви од 04.07.2022. године, са криминалистичко-техничким извјештајима исти број и датум. Околност да су оптужене претходно описали уопштено, без навођења карактеристичних особности по којој се издвајају не чини наведену радњу незаконитом, посебно што таква особност и није уочљива, бар из фотографија оптужених у наведеној фотодокументацији, у односу на остала лица међу којима су препознати, те ни по изгледу њихове униформе није их било могуће посебно издвојити у односу на остала лица, како се жалбом погрешно сугерише.

Нису основани наводи жалбе браниоца оптуженог којим се оспорава законитост Записника о саслушању свједока Ј. Н. Т. А. Ф. број 16-03/1/2-121/22 од 04.07.2022. године,

као и исказ другог оштећеног К. А. С. А. Б.. Истина, жалбом је указано на одређене нелогичности у наведеном записнику, попут изјашњења свједока Ј. Н. Т. А. Ф. да разумије језик на којем се води поступак (а споразумијевање је извршено посредством тумача), те да жели да се записник води на ћирици, међутим не ради се о недостацима који би утицали на вјеродостојност и аутентичност исказа свједока и законитост тог доказа у цјелини. Такође, да се ради о аутентичном и вјеродостојном исказу свједока у наведеном записнику упућује и увид у сам исказ овог свједока, из ког је очигледно да је свједок могао разумјети питања која су му постављана, а полицијски службеници су очигледно могли разумјети одговоре које је давао свједок, те околност да нема приложеног рјешења о именовању Лајле Хармас за судског тумача за арапски језик не утиче на другачију оцјену аутентичности и вјеродостојности исказа свједока и законитости наведеног записника у цјелини.

У погледу навода жалбе браниоца оптуженог П. Т. о немогућности одбране да испита оба наведена оштећена, цијенећи те жалбене наводе може се утврдити да је одступање од начела непосредности из члана 288. став 2. ЗКП РС имало основа, јер је суд утврдио да је долазак свједока Ј. Н. Т. А. Ф. и свједока К. А. С. А. Б. био знатно отежан из важних разлога, будући да су држављани С. О., у којем Босна и Херцеговина нема дипломатско-конзуларно представништво, те и поред уложених напора суда нису могли бити пронађени у вријеме одржавања главног претреса, о чему су изнесени релевантни разлози у образложењу побијане пресуде (на страни 4 и 5). Како наведени искази свједока нису једини докази на којима је заснована побијана пресуда, то аргументи из жалбе којима се указује на немогућност испитивања ових свједока, не утичу на другачију одлуку суда у погледу оцјене законитости одступања од начела непосредности.

Неосновани су приговори жалбе браниоца истог оптуженог којим се оспорава законитост видео снимака надзорних камера, и то са бензинске пумпе „Терекс“ и „Терекс мост“, наводима да није доказана законитост постављања камера и да ли исте имају сагласност Агенције за заштиту личних података БиХ. Према правилном закључку побијане пресуде, ради се о видео снимцима који покривају дешавања на јавном мјесту и који су добровољно предати, те управо Закон о заштити личних података прописује право треће лица на обраду личних података (снимање) без сагласности носиоца права, ради заштите својих „законитих права и интереса“. Према томе, видео снимци, које су надзорне камере забиљежиле у реалном времену и односе се искључиво на инкриминисани догађај, прибављени су у складу са одредбом члана 130а. ЗКП РС и нису незаконити, у смислу одредбе члана 10. истог закона. Супротно жалбеним наводима истог браниоца, чињеница да је снимак са камере са бензинске пумпе „Терех“ настао у реалном времену утврђена је на основу изјаве свједока М. Ђ., који је свједочио, као један од полицијских службеника ПС Источна Илица, да су извршили провјеру времена на камерама које су инсталиране на „Терех“ пумпи и утврдили да вријеме које се налазило на монитору снимача одговара стварном времену о чему је сачињена службена забиљешка број 16-03/1/2-122/22 од 11.07.2022. године, те додао да су провјере времена вршили упоређивањем времена које је било приказано на монитору са временом на телефону и сату, те да таква провјера времена не захтијева посебно стручно знање.

Такође је без основа приговор жалбе истог браниоца којим се оспорава изведена оцјена доказа и образложење побијане пресуде у дијелу у којем је утврђено да је наведени оптужени извршио кривично дјело, а који се заснивају на околности да код оптуженог није пронађен новац у износу од 300,00 КМ, већ 50,00 КМ, па због тога, како се жалбом истиче, нису ни остварена обиљежја кривичног дјела примања мита из члана 319. став 1.

КЗ РС. У образложењу побијане пресуде (страна 18.) дати су јасни разлози у том погледу, да се код утврђених чињеница да је наведени оптужени захтијевао и примио износ од 300,00 КМ од оштећеног, чиме су остварена обиљежја бића наведеног кривичног дјела, околност да приликом његовог и претреса службеног возила није пронађен новац у износу од 300,00 КМ може се објаснити протеком времена од примања новца (око 21,00 час) до извршеног претреса (00,30 сати) у оквиру којег је оптужени био у могућности да новцем располаже или исти сакрије.

С обзиром на наведено, како ни остали приговори жалбе браниоца оптуженог П. Т. нису могли утицати на другачије закључивање, у побијаној пресуди је правилно утврђено да се у радњама тог оптуженог стичу сва битна обиљежја кривичног дјела из члана 319. став 1. КЗ РС, као и да је поступао са директним умишљајем као обликом виности, имајући свијест да је захтијевање односно примање поклона у виду новца забрањено, а који новац је и примио, те је за наведено дјело и оглашен кривим.

При томе је оптужени, и по оцијени овог суда, правилно осуђен на казну затвора у трајању од једне године, цијенећи све околности од значаја за висину казне, које су детаљно образложене у побијаној пресуди, посебно да оптужени раније није осуђиван, да је породичан човјек и отац једног малодобног дјетета, које су правилно цијењене као особито олакшавајуће околности, те друштвену опасност тог кривичног дјела, својство оптуженог који је полицијски службеник и тешко нарушавање угледа и ауторитета МУП-а РС и повјерења грађана у ову институцију, што му је и цијењено као отежавајућа околност.

Околност да оптуженом није изречена и мјера безбједности - забрана вршења позива, дјелатности или дужности обављања послова полицијског службеника, оцјена је првостепеног суда да изрицање исте и није неопходно, те ће се, и по оцјени овог суда, са изреченом затворском казном у потпуности остварити сврха кажњавања, како са аспекта генералне, тако и специјалне превенције у сегменту друштвене осуде за учињено кривично дјело, као и развијање и јачање одговорности и свијести код грађана о опасности и штетности таквих кривичних дјела, те оправданости кажњавања и неопходности поштовања закона.

Такође је од оптуженог правилно одузета имовинска корист у износу од 300,00 КМ, прибављена извршењем кривичног дјела, те је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка у укупном износу од 94,60 КМ као и паушалну накнаду у износу од 300,00 КМ, у року од петнаест дана од дана правоснажности пресуде, под пријетњом принудног извршења, како је то и одлучено изреком побијане пресуде.

Слиједом наведеног, а на основу члана 328. став 1. ЗКП РС је одлучено као у изреци ове пресуде.

Записничар
Ања Давидовић

Предсједник вијећа
Обрен Бужанин

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице

Биљана Аћић